

Diari de Girona

Director: Jordi Xargayó i Teixidor.

Caps de redacció: Josep Callol (Comarques i Política), David Céspedes (Girona i Suplements), Alfons Petit (Opinió i Dominical), Oriol Puig (Edició digital). Seccions: Laura Fanals (Girona), Pep Taberner (Economia), Jordi Roua (Esports), Daniel Bonaventura (Cultura i Espectacles), Adrià Boix (Disseny). Gerent: Fèlix Noguera i Carrillo. Imprimeix: Impressions Intercomarcals SA. Distribució: Grup Logístic Vilarroya, S.L. Telèfon: 972 40 06 30. Dipòsit legal GE-2-1958. Any XLIV.

FUNDAT EL 1889

©Diari de Girona, SA. Girona, 2016. Tots els drets reservats.

DdG Opinió

EDITORIAL

UNA DE FREDA I UNA DE CALENTA PER A LA SANITAT

Han hagut de ser els metges gironins, per boca del **president del seu Col·legi, Josep Vilaplana**, els que contestin les desafortunades declaracions del conseller de Salut, Toni Comín, que en la seva primera visita a l'hospital Josep Trueta de Girona (sis mesos després d'haver accedit al càrrec) va afirmar que «no hi ha especial pressa» per definir on i com serà el nou hospital Trueta. El president de la Generalitat, Carles Puigdemont, que havia estat alcalde de Girona, no ha rectificat el seu conseller, ni tampoc li ha demanat explicacions l'Ajuntament de la ciutat, embrancat en una més que justificada batalla contra els incompliments flagrants d'Adif al parc Central, però gens bel·ligerant quan els incompliments, també flagrants, procedeixen del Govern de la Generalitat. Per sort, **Vilaplana** recordava aquesta setmana que sí que hi ha pressa sobre el futur Trueta, i molta: «Nosaltres sí que tenim pressa, això està claríssim. Fa deu anys ja teníem pressa per tenir un hospital nou, fa deu anys teníem aquesta necessitat i es van fer projectes i un pla funcional per tirar-lo endavant. Han passat deu anys i no tenim res. Si ara ens ho fien a deu anys més, no pot ser». **El president dels metges gironins** afegia sobre les paraules de Comín que

«probablement ho va dir en el sentit que si no hi ha el pressupost per fer-lo, no cal amoïnar-se immediatament, però és que necessitem que totes les forces vives actuïn per tenir enllestit com més aviat millor el projecte i el futur pressupost del gran centre hospitalari de les comarques gironines». Efectivament el conseller deia que no hi havia pressa perquè les obres no començaran fins, com a mínim, d'aquí a uns quatre anys: «Amb la situació pressupostària actual és evident que una inversió d'aquesta magnitud, a curtísim termini, no estem en condicions de fer-la». Malgrat això, reiterava la intenció del seu departament de continuar invertint al Trueta per garantir la qualitat de l'atenció, encara que hi ha serveis (l'UCI pediàtrica, per exemple) que fa temps que denuncien que la seva situació és insostenible. **I el mateix Vilaplana** insistia en aquest punt: «Igual que els professionals de l'UCI Pediàtrica reclamen millors condicions, poden sortir altres serveis amb necessitats importants i que fa temps que duren (...). Cal una inversió potent». El dia abans de la visita del conseller al Trueta, la Clínica Girona proporcionava la calenta a la sanitat gironina amb l'anunci de la construcció del seu nou centre hospitalari, que suposarà una inversió de 52 milions d'euros i que es preveu que sigui una realitat a mitjan 2019 (molt abans, per descomptat, que el nou Trueta). La nova Clínica Girona triplicarà la superfície de l'actual i ocuparà més de 36.000 metres quadrats que serviran per ampliar l'àrea quirúrgica i l'hospital de dia. Aquesta intervenció servirà a més per rentar la cara a una part de l'accés a Girona pel sector sud, ple en l'actualitat de naus industrials abandonades i en molt mal estat de conservació. Igualment, els responsables de la Clínica es mostren disposats a continuar operant pacients derivats dels hospitals públics, encara que el Departament de Salut ha manifestat la seva intenció de reduir les derivacions als centres privats amb ànim de lucre si els públics poden assumir més activitat. En el cas de Girona dependrà, entre d'altres, de les inversions promeses per Comín al Trueta.

Javier Cuervo

EL PSOE, EL SÍ I EL NO

S'estranya el veterà socialista Alfonso Guerra que els seus companys més joves diguin no a la investidura de Mariano Rajoy i, alhora, no a unes terceres eleccions. Es veu que no es recorda d'allò d'«OTAN, d'entrada, no», el frau inaugural del govern que va vicepresidir. Semblava que no però va ser que sí. És llàstima que en temps de tolerància zero i amb la meitat de les dones en l'organigrama del partit, el PSOE no s'apliqui d'una vegada al fet que «quan un socialista diu no, és no». El PSOE es va desfer de Karl Marx el 1979 però va ser incapaç d'incorporar Herbert Fensterheim, el psicòleg que va publicar el 1975 *No digui si quan vulgui dir no*. En una entrevista que vaig fer a Antonio Masip quan era alcalde d'Oviedo em va respondre un parell de vegades «sí» amb la veu mentre el seu cap es movia d'esquerra a dreta marcant un «no», una habilitat que em va semblar prodigiosa. Només si vostè és adult, intenti-ho a casa però li adverteixo que fa mal intentar-ho. Encara que no crec que fos per aquesta habilitat, aquest socialista va arribar a eurodiputat i va tenir èxits.

Un diria que la història dels governs socialistes de la democràcia és la dels presidents que van dir no quan volien dir sí, i va des de quan van prometre crear 800.000 llocs de treball i van emprendre les reconversions sectorials només d'arribar fins a les penúltimes reformes laborals i fiscals. Podem té tot a veure amb la frustració que produeix la capacitat del PSOE per fer el sí encara que pensi el no.

El PSOE està buscant la manera de permetre un «sí» sense deixar de pensar un «no» i l'absència és un silenci que no diu «no» però tampoc diu «sí». Però potser acaba amb la seva contradicció històrica, perquè el partit socialista no s'ha vist pitjor que ara en cap moment de la seva història i potser d'aquí a tres mesos tingui nostàlgia de la seva situació actual.

PROHIBIDA TOTA REPRODUCCIÓ ALS EFECTES DE L'ARTICLE 32.1. PARÀGRAF SEGON DE LA LPI. Aquesta publicació no pot ser reproduïda ni totalment ni parcialment, ni transmesa per cap tipus de mitjà, sense el permís per escrit de la direcció.

La temperatura sufoca. Sembla no haver-hi aire suficient per respirar. Com si contradigués allò que en l'aire no hi ha res, cal empènyer per moure'l. Els miratges inunden els carrers, els barris, els camps. L'adaptabilitat humana sembla haver trobat un límit. Fa recordar als rellotges fosos de Dalí, fos que copien edificis i persones. Sufocació que arriba acompanyada de l'alarma de cada estiu: els incendis.

En pocs dies farà un any de l'últim sinistre a la ciutat. Aquell 21 de juliol de 2015 el foc va estendre's a la zona de les Pedreres de Girona, on va cremar unes trenta hectàrees i va fer saltar les alarmes de la ciutat. Quan les primeres columnes de fum doblaven l'altura del «Pirulí», els veïns que eren desallotjats dels seus barris -Torre Girone-lla, Torre Alfons XII i Sant Daniel- van saber en carn pròpia què és la por que el foc cremés casa seva i atemptés contra la seva vida.

Les autoritats llavors pertinents, entre les quals es trobava l'ara president de la Generalitat, **Carles Puigdemont**, arribats a la

Matías Crowder

UNA GIRONA A PROVA D'INCENDIS

zona a «fer-se la foto», van prometre mesures al respecte. Els veïns de Girona van posar des de llavors en dubte el paper de l'Ajuntament en la tasca de prevenció d'incendis a la zona. Gran part de la muntanya i de les zones no edificades són de propietat pública. El principal problema ha estat sem-

pre mantenir a ratlla la vegetació. Succeeix en especial en les àrees que limiten amb camps o descampats, com les esmentades en l'incendi anterior, però també en barris com Montjuïc i Palau, en què molts propietaris de grans parcel·les descuiden les seves vores adjacents. A Palau poden veure's zones en què les pastures resseques de la perifèria dels camps fins i tot tapen les vores.

Des de llavors l'Ajuntament ha incrementat les mesures de prevenció. Els veïns comenten que la jurisdicció existeix, però que l'Ajuntament no exigeix amb prou fermesa que es compleixi. Situació d'iguals característiques en altres zones de la província.

Girona ha registrat aquest mes les temperatures més altes de l'any. A la ciutat el termòmetre va superar els 37 °C, igual que a Fornells de la Selva i Monells, la xifra més alta que s'ha assolit a la província, segons les dades del Servei Meteorològic de Catalunya. S'espera un estiu calorós, en què les mesures que s'hagin pres durant l'any en prevenció d'incendis es posaran a prova.